

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **P. C.**, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Praha 6, Pod kaštany 245/10, proti žalovanému **Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, se sídlem Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, zastoupeného Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem Děčín, Řetězová 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 10. 2019, č. j. 75 A 25/2017-40,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Bílina, odboru dopravy (dále jen „městský úřad“), ze dne 29. 11. 2016, č. j. MUBI 29389/2016/OD/Ju, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 27. 6. 2016 ve 13:36 hodin na silnici č. I/13 v katastru obce Bílina řídil motorové vozidlo značky X, RZ X, rychlostí 111 km/h (po odečtení odchylky měřicího zařízení 3 % km/h), ačkoli v měřeném úseku platila maximální dovolená rychlost 90 km/h; žalobce tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 21 km/h. Odvolání žalobce proti rozhodnutí městského úřadu

zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 8. 2017, č. j. 3838/DS/2017, JID 134076/2017/KUUK/MŠ, a rozhodnutí městského úřadu potvrdil. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ji rozsudkem označeným v návěti zamítl.

[2] V odůvodnění svého rozsudku krajský soud úvodem připomněl judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, která se zabývala problematikou přezkoumatelnosti rozhodnutí, a z níž vyplývá, že soud není povinen vypořádat každou dílčí námitku, pokud proti jednotlivě vzneseným námitkám vystaví vlastní ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí; svůj názor může případně podpořit i odkazem na napadené rozhodnutí.

[3] Žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, a to z hlediska (i) odůvodnění formy zavinění, (ii) závěru, že pořídí-li rychloměr (zde RAMER 10C) záznam z měření, proběhlo měření v souladu s návodem k obsluze, a (iii) tvrzení správních orgánů, že měření neproběhlo v zatačce. Této námitce krajský soud nepřisvědčil. Předeslal, že napadené rozhodnutí tvoří s rozhodnutím městského úřadu jeden celek a ten jako takový shledal přezkoumatelným a řádně odůvodněným. Případné dílčí nedostatky nemohou zakládat nepřezkoumatelnost. Podstatné je, zda správní orgán postavil své rozhodnutí na dostatečně zjištěném skutkovém stavu podloženém obsahem správního spisu, vyložil, na základě jakých podkladů ke skutkovým závěrům dospěl, jak podklady hodnotil a jak věc právně posoudil. Nemusí přitom reagovat na každou dílčí připomínku účastníka řízení.

[4] Co se týče odůvodnění formy zavinění, krajský soud považoval napadené rozhodnutí za srozumitelné, k tomu příslušnou pasáž na str. 5 napadeného rozhodnutí citoval. Dodal, že odůvodnění formy *vědomé* nedbalosti je sice částečně matoucí, nejedná se však o nesrozumitelnost, jež by měla za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť pro výrok rozhodnutí je podstatné, že přestupek byl spáchán z nedbalosti.

[5] Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné ani proto, že správní orgány podle žalobce nedostatečně odůvodnily tvrzení, že měření rychlosti proběhlo podle návodu k obsluze radaru, neboť rychloměr by jinak nepořídil záznam z měření, a že vozidlo nebylo změřeno v zatačce. Krajský soud konstatoval, že k tomuto okruhu námitek se městský úřad vyjádřil na str. 2 svého rozhodnutí, na důkaz čehož tuto pasáž obsáhle citoval. Závěrem podotkl, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nelze zaměňovat s nesouhlasem s důvody rozhodnutí.

[6] Žalobce dále namítal, že důkaz o překročení nejvyšší dovolené rychlosti byl pořízen nezákonným způsobem, neboť rychlost byla měřena za jízdy a policisté jedoucí za jeho vozidlem také překročili rychlostní limit, aniž by měli zapnuta zvláštní výstražná světla modré barvy. K tomu krajský soud odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 2. 2010, č. j. 58 Ca 46/2009 - 37, podle něhož výsledek měření rychlosti vozidla překračujícího nejvyšší dovolenou rychlost, který byl získán z radaru umístěného v policejním vozidle, jež muselo za tímto účelem také překročit nejvyšší dovolenou rychlost, není nezákonně získaným důkazem. Překročení rychlostního limitu je v takovém

pokračování

případě nezbytné pro plnění úkolů policie (§ 18 odst. 9 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu); přitom není nutné, aby takové policejní vozidlo mělo zapnuta zvláštní výstražná světla modré barvy, protože § 18 odst. 9 citovaného zákona je k § 41 odst. 1 téhož zákona, podle něhož se má výstražných světél užívat, v poměru speciality. S tímto názorem se krajský soud ztotožnil.

[7] Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku, že rychloměr nebyl kalibrován po výměně pneumatik měřicího vozidla, a že se nejedná o plně automatizovaný systém, který v případě chyby v měření nepořídí snímek. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017 - 32, z něhož se podává, že pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s návodem k obsluze. Co se týče výměny pneumatik, krajský soud citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016 - 41, v němž kasační soud judikoval, že pro posouzení věci je klíčové, že důkaz o překročení nejvyšší dovolené rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen. Důkazy dodané policií jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí. Krajský soud doplnil, že měření rychlosti prováděl policista, jehož osvědčení o způsobilosti provádět měření s předmětným rychloměrem je součástí správního spisu.

[8] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž výslovně nenamítá žádný z důvodů podle § 103 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že je namítán kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nesprávné posouzení právní otázky, důvod dle § 103 odst. 1 písm. b), spočívající v tom, že krajský soud aproboval nesrozumitelné odůvodnění formy zavinění v napadeném rozhodnutí, a konečně i důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní litery ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. je nicméně záležitostí právního hodnocení věci kasačním soudem, a nejde tak o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003-50, č. 161/2004 Sb. NSS; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[9] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel v tom, že se krajský soud nevypořádal s jeho námitkami týkajícími se dodržení návodu k obsluze měřicího zařízení (měření v zatáčce, nevhodné nastavení dosahu rychloměru a vznik efektu reflexe a neprovedení kalibrace přístroje po výměně pneumatik). Namítá, že za řádné odůvodnění rozsudku nelze považovat obsáhlou citaci napadeného rozhodnutí a strohé konstatování, že nepřezkoumatelnost nelze zaměňovat za nesouhlas s důvody rozhodnutí (k tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016-31).

[10] Stěžovatel se v žalobě neomezil pouze na nesouhlas s důvody rozhodnutí; namítal, že správní orgány svá rozhodnutí neodůvodnily co do závěru, že měření muselo proběhnout správně, pokud došlo k jeho zaznamenání. Závěr, že povaha rychloměru je

taková, že provede měření, jen pokud je správně nastaven, totiž podle judikatury (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 1 As 26/2016-33, ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, bod 30, nebo ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014-60, *a contrario* rozsudek ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27) není notorietou. K povinnosti provést návod k obsluze radaru jako důkaz odkázal na rozsudky tohoto soudu ze dne 5. 6. 2019, č. j. 3 As 255/2017-28, a ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 476/2018-32. Závěr krajského soudu, že rychloměr je plně automatizovaný a neuloží záznam z měření, které bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, je ničím nepodložený, a správní orgány ani krajský soud toto tvrzení neprokázaly jediným důkazem. Krajským soudem odkazovaný rozsudek č. j. 6 As 40/2017 - 32 takovým důkazem není. Výše uvedený názor je také nesprávný, a to s ohledem na vyjádření Českého metrologického institutu, které stěžovatel doložil ke kasační stížnosti.

[11] Dále stěžovatel v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné proto, že městský úřad konstatoval zavinění ve formě vědomé nedbalosti, zatímco z odůvodnění plyne, že závěr o nedbalosti nevědomé. Krajský soud se však s touto námitkou dostatečně nevypořádal, jen stroze konstatoval, že rozpory v odůvodnění správních orgánů nezpůsobují nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jelikož ve výroku je uvedeno zavinění ve formě nedbalosti. Nijak tedy neobjasnil, jak údaj ve výroku může napravit nesrozumitelnost odůvodnění. Neodůvodnil ani, jak z citace na str. 5 napadeného rozhodnutí dovedl, že úvahy správních orgánů nejsou nesrozumitelné. Z této pasáže přitom plyne, že i žalovaný připouštěl, že stěžovatel nevěděl, že překročil rychlostní limit, což svědčí o nevědomé nedbalosti.

[12] Rozhodnutí městského úřadu je tedy z výše uvedeného důvodu nepřezkoumatelné, protože z něj neplyne, jakou formu zavinění vzal městský úřad za zjištěnou. Na tom nic nemění ani fakt, že ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že se jedná o nedbalost. K tomu stěžovatel odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu týkající se povinnosti určit konkrétní formu zavinění (usnesení ze dne 10. 3. 2009, sp. zn. 7 Tdo 185/2009, a ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. 7 Tdo 448/2010). Pokud správní orgán neuvede, jakou formu zavinění zjistil, není dost dobře možné závěr o zavinění řádně odůvodnit. Zákon totiž nedefinuje obecně „úmysl“ a „nedbalost“, ale až jejich konkrétní formy. Podle stěžovatele ani napadené rozhodnutí výše uvedený rozpor neodstraňuje; žalovaný uvádí, že stěžovatel „*byl povinen znát příslušné ustanovení § 18 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích a věděl nebo měl vědět, že porušuje pravidla řidiče*“. Nezaul tak jednoznačný postoj k tomu, zda stěžovatel věděl, nebo měl vědět, že překračuje rychlostní limit.

[13] Krajský soud se podle stěžovatele také nevypořádal s námitkou, že městský úřad nikterak nevyložil, co rozumí pod pojmem *přiměřené důvody*, pokud konstatoval, že stěžovatel se bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že zájem chráněný zákonem neporuší. Ani k námitkám, že si stěžovatel vůbec nebyl vědom, že překračuje nejvyšší dovolenou rychlost a že mu nebylo prokázáno, že by věděl, o překročení rychlosti právě o 21 km/h, se krajský soud nijak nevyjádřil.

[14] Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný i proto, že se krajský soud nevypořádal s námitkami ohledně překročení rychlostního limitu policisty, a namísto toho pouze

pokračování

odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 58 Ca 46/2009 - 37, aniž by řádně odůvodnil, proč se s ním ztotožňuje, a pokusil se tak vyložit a aplikovat § 18 odst. 9 a § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu. S názorem krajského soudu, že snímek pořízený z policejního vozidla, které nemělo zapnuta zvláštní výstražná světla modré barvy, je důkazem získaným v souladu se zákonem, stěžovatel nesouhlasí. Tento závěr totiž svědčí o tom, že zákony platí pouze pro běžné občany, nikoli pro policisty. Vyjádřil názor, že ačkoli by se policistům, správním orgánům a soudům mohlo jevit správné, aby policisté za účelem odhalování nedodržování rychlostních limitů tento limit taktéž překračovali, je nezbytné, aby přitom byla alespoň dodržována právní úprava.

[15] Stěžovatel dále namítl, že z § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu sice skutečně plyne, že rychlostní limit neplatí pro stanovené útvary policie, je-li to nezbytně nutné k plnění úkolů stanovených zvláštním právním předpisem, krajský soud však pomíjí, že podle poslední věty citovaného ustanovení tyto útvary policie stanoví ministr vnitra. Nezabýval se tedy tím, zda policisté, kteří prováděli měření, náleželi k takovému útvaru. Nic takového nebylo předmětem řízení a nebylo to ani prokázáno. Jedná se přitom o výjimku z obecného pravidla, že rychlostní limit musí být dodržován též příslušníky Policie ČR (ledaže je užíváno zvláštní výstražné světlo modré barvy, jak uvádí § 41 odst. 1 citovaného zákona). Krajský soud ani neposoudil, zda překračování rychlosti bylo v nyní projednávané věci nezbytné k plnění úkolu policie (tj. měření rychlosti). V této souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 10 As 15/2018 - 36.

[16] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že stěžovatel v podstatě opakuje námitky uplatněné v předchozích fázích řízení. Tyto námitky byly vypořádány jak v napadeném rozhodnutí, tak vyjádření k žalobě, na která žalovaný odkázal. Se závěry krajského soudu se ztotožnil.

[17] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se opakovaně vyjadřuje judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu. Platí, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla vůbec nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Za nepřezkoumatelné (pro nedostatek důvodů) lze označit zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudek tohoto soudu ze dne

14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44). Zároveň ovšem nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 - 85).

[20] Dále je třeba připomenout, že povinností soudu není výslovně reagovat na každé žalobní tvrzení, postaví-li soud své závěry na ucelené argumentaci, která věcně pokryje všechny argumentační pozice žaloby (k tomu srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, či rozsudky tohoto soudu ze dne 23. 12. 2015, č. j. 2 As 44/2013 - 125, a ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Nejvyšší správní soud má přitom za to, že výše uvedená kritéria přezkoumatelnosti napadený rozsudek splňuje.

[21] K přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z hlediska odůvodnění zavinění se krajský soud vyjádřil na str. 7 v bodě 30 odůvodnění, kde odkázal na pasáž prvostupňového rozhodnutí, v níž městský úřad kvalifikoval zavinění stěžovatele jako *vědomou* nedbalost. Krajský soud v tomto odůvodnění shledal určitou nekonzistenci, neboť městský úřad konstatoval, že stěžovatel „*měl vědět*“, že porušuje pravidla silničního provozu, což naznačuje spíše úvahu o nedbalosti *nevědomé*. Tento dílčí nedostatek však krajský soud nepovažoval za podstatný. Vyjádřil totiž názor, že pro posouzení zákonnosti rozhodnutí co do konstatování formy zavinění (*úmysl/nedbalost*) postačí, je-li uvedena ve výroku. Tomuto požadavku přitom napadené rozhodnutí dostalo a určitá nepřesnost v odůvodnění rozhodnutí nemůže mít na jeho zákonnost žádný vliv. Nejvyšší správní soud konstatuje, že i když je odůvodnění napadeného rozsudku v této části skutečně velmi stručné, základní úvaha, proč krajský soud nepovažoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, z něj je seznatelná. V tomto případě krajský soud dospěl k závěru, že je-li forma zavinění uvedena ve výroku rozhodnutí, nezpůsobuje jistá nepřesnost v odůvodnění její konkrétní formy (*vědomá/nevědomá*) nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí.

[22] Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že se krajský soud skutečně blíže nezabýval jeho dílčími výtkami ohledně výkladu pojmu „*přiměřené důvody*“ a vědomosti stěžovatele o tom, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost právě o 21 km/h. Jak již ovšem bylo výše nastíněno, soud nemusí reagovat na každou dílčí námitku, vypořádá-li se s podstatou a smyslem uplatněné žalobní argumentace; tento postup tak může konzumovat i vypořádání dílčích a souvisejících námitek, vytvoří-li ve svém souhrnu ucelenou argumentaci, z níž alespoň implicitně vyplývá, jak bylo o těchto námitkách uvaženo (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33). Jelikož výše uvedené námitky svým obsahem mířily k (ne)přezkoumatelnosti konkrétní formy zavinění, přičemž krajský soud podstatu této argumentace vypořádal, není bez dalšího vadou napadeného rozsudku, pokud se k nim krajský soud výslovně nevyjádřil.

[23] Nejvyšší správní soud shledává napadený rozsudek přezkoumatelným i v části, v níž se krajský soud zabýval přezkoumatelností napadeného rozhodnutí ve vztahu k námitkám ohledně nedodržení návodu k obsluze radaru a funkce automatického vyhodnocení a nezaznamenání nesprávně provedeného měření. V této souvislosti je nutno

pokračování

uvést, že stěžovatel od počátku správního řízení uplatňuje po obsahové stránce typizované námitky, které jeho zmocněnec ve správním řízení (Ing. M. J.) a zástupce v řízení před soudem (Mgr. Václav Voříšek) vznášejí sériově v mnoha jiných obdobných sporech týkajících se sankcí za překročení nejvyšší dovolené rychlosti, přičemž na tyto námitky se jim již ze strany soudů dostalo mnohokrát odpovědi. Tato praxe je správním orgánům i soudům ve správním soudnictví dobře známa z jejich úřední činnosti (viz například rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 As 187/2018 - 30).

[24] Městský úřad se k výše uvedeným námitkám obsáhle vyjádřil na str. 2 svého rozhodnutí a odkázal přitom na přílehlavou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která obdobně formulovanou argumentaci pachatelů dopravních přestupků opakovaně vyvrátila. Co se týče vypořádání navazujících žalobních námitek, zde je nutno poukázat na závěry, které vyslovil Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS. Z tohoto usnesení se podává, že uplatňování takovýchto typizovaných námitek automaticky neznamena, že se jimi správní soudy nemusí vůbec zabývat. Je ale přirozené, pokud při hodnocení věrohodnosti a důvodnosti těchto tvrzení vezmou v úvahu okolnosti, které jsou jim známy z jejich úřední činnosti. V takové situaci také nemůže být překvapivé, pokud tyto stereotypně vznášené námitky, na něž již v minulosti judikatura odpověděla, budou vypořádány velmi stručně, s ohledem na princip hospodárnosti řízení, to a často právě odkazem na tuto předchozí judikaturu. Je také logické, že takové námitky nebudou v mnoha případech způsobily vyvolat pochybnosti o zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu.

[25] Jak již bylo výše naznačeno, právě o tento typ námitek se jednalo i v nyní projednávané věci. Vzhledem k tomu, že předmětnou argumentaci vyčerpávajícím způsobem vypořádal již městský úřad, nelze krajskému soudu vytýkat, že se námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí zabýval jen stručně a přiměřeně povaze stěžovatelových žalobních tvrzení, jakožto stereotypně uplatňovaných typizovaných námitek. Krom toho se krajský soud s tímto okruhem námitek vypořádal taktéž věcně, čímž zároveň implicitně potvrdil, že napadené rozhodnutí je v tomto ohledu meritorního přezkumu způsobily.

[26] Nejvyšší správní soud nicméně konstatuje, že rozsudek krajského soudu je v části týkající se vypořádání námitek nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí skutečně nadmíru stručný. Bylo by proto nanejvýš vhodné, aby se krajský soud napříště posouzení tohoto typu námitek věnoval podrobněji a pečlivěji, a to alespoň do té míry, že na stěžejní úvahy napadeného rozhodnutí poukáže a vlastními slovy vyloží, jaké závěry z nich vyvodil.

[27] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud nedostatečně vypořádal jeho námitku nezákonně získaného důkazu o překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Ani tato námitka není důvodná. Stěžovatel v žalobě toliko namítal, že policisté při měření rychlosti sami překračovali rychlostní limit, aniž by používali zvláštní výstražné světlo modré barvy; nesplnili tedy dle jeho názoru podmínku pro překročení nejvyšší dovolené rychlosti podle § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu. Tuto argumentaci vypořádal krajský soud na str. 8 v bodech 35 až 38 odůvodnění, kde poukázal na rozsudek Krajského soudu

v Ostravě č. j. 58 Ca 46/2009 - 37, který tuto námitku vyvrací s poukazem na vztah speciality mezi ustanoveními § 18 odst. 9 a § 41 odst. 1 citovaného zákona. Nutno dodat, že i v tomto případě se jednalo o typizovanou námitku, kterou zástupce stěžovatele uplatňuje sériově v mnoha dalších řízeních. Není proto pochybením krajského soudu, pokud se s ní vypořádal pouze stručně, odkazem na přílehlavý judikát jiného krajského soudu, publikovaného pro jeho precedenční potenciál ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (č. 2080/2010 Sb. NSS).

[28] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný; z jeho odůvodnění je zřejmé, proč krajský soud považoval žalobní námitky za nedůvodné. Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není naplněn.

[29] Stěžovatel dále krajskému soudu vytýkal, že aprobeoval ničím nepodložený závěr správních orgánů o funkci rychloměru, která při jeho nesprávném použití snímek z měření neuloží; za tímto účelem se stěžovatel (neúspěšně) domáhal provedení důkazu návodem k obsluze tohoto zařízení ve správním i soudním řízení. Tyto námitky nejsou důvodné. I uvedená procesní obrana totiž jen kopíruje argumentaci, která již byla judikaturou kasačního soudu opakovaně jako nedůvodná vyvrácena (viz například rozsudky ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42, a ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51). V této souvislosti je nutno připomenout taktéž rozsudek tohoto soudu ze dne 28. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2018-37, podle něhož lze typizované námitky pachatelů přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (například nedodržení návodu k obsluze radaru) obecně považovat za nevěrohodné. Proto je v těchto případech provedení důkazu návodem k obsluze rychloměru zásadně nepotřebné a rozporné se zásadou procesní ekonomie.

[30] Nejvyšší správní soud nemá pro účely nyní posuzované věci žádné pochybnosti o správnosti skutkových zjištění ani právních závěrů učiněných na jejich základě. Krajský soud tedy nepochybil, pokud s poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, které se zabývalo rychloměrem typu RAMER 10C (rozsudek ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017 - 32), učinil bez dalšího závěr, že při dodržení návodu k obsluze tohoto radaru je pořízen záznam, zatímco v případě chybného měření (při nedodržení návodu k obsluze) je měření anulováno a záznam není uložen. Protože v dané věci byl pořízen záznam o měření rychlosti, který byl jednoznačný a nevyvolávající žádné rozumné pochybnosti, měření prováděl k tomu účelu proškolený policista, a vlastnosti předmětného rychloměru byly doloženy ověřovacím listem (str. 6 napadeného rozhodnutí a str. 2 rozhodnutí městského úřadu), postupovaly správní orgány i krajský soud v souladu se zásadou procesní ekonomie, neprováděly-li v dané věci dokazování za účelem prokazování správnosti způsobu změření rychlosti. O dodržení stanoveného postupu s ohledem na zmíněná skutková zjištění nemohlo být žádných pochyb, a proto by takto vedené dokazování bylo ve správním řízení či řízení před soudem nepotřebné a nadbytečné.

[31] Stěžovatelem odkazovaným vyjádřením Českého metrologického institutu se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť bylo předloženo poprvé až v řízení o kasační

pokračování

stížnosti, ačkoli stěžovateli evidentně nic nebránilo uplatnit jej již v řízení o žalobě (§ 109 odst. 5 s. ř. s.).

[32] Dále stěžovatel trval na tom, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro rozpory v odůvodnění konkrétní formy zavinění (vědomé nedbalosti) a krajskému soudu vytýkal, že nijak nevysvětlil, jakým způsobem může uvedení formy zavinění ve výroku napravit nesrozumitelnost odůvodnění. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že tento dílčí závěr krajský soud skutečně podrobněji neobjasnil. Absence této úvahy ovšem nic nemění na faktu, že napadené rozhodnutí z hlediska zákona ob stojí. Nejvyšší správní soud totiž ve své konstantní judikatuře zastává názor, že z hlediska formy zavinění postačí ve výroku rozhodnutí o přestupku uvést pouze údaj o tom, zda byl přestupek zaviněn *úmyslně*, nebo z *nedbalosti*. Konkrétní forma zavinění – *vědomá* či *nevědomá* nedbalost, respektive přímý či nepřímý úmysl, je důležitá především pro úvahy o výši sankce (viz rozsudky ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016-37, a ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016-46). Tyto požadavky přitom napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím městského úřadu, splňuje. Městský úřad ve výroku svého rozhodnutí konstatoval nedbalostní zavinění a v odůvodnění dále upřesnil, že se jednalo o *vědomou* nedbalost. Na podporu tohoto závěru uvedl, že stěžovatel byl povinen znát ustanovení o nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec (§ 18 odst. 3 zákona o silničním provozu). Nedodržel však předepsanou míru opatrnosti, která pro něj vyplývala ze zákona i z jeho řidičských dovedností; tím porušil zájem chráněný zákonem, a bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší. Je sice pravdou, že městský úřad na straně 4 a 5 taktéž konstatoval, že stěžovatel „*měl vědět*“ že svým jednáním porušuje pravidla silničního provozu, a že tato formulace by mohla svědčit pro závěr o *nevědomé* nedbalosti, v kontextu celého odůvodnění se však jedná o ojedinělé vybočení z jinak vnitřně soudržných úvah o zavinění z nedbalosti *vědomé*. Městský úřad totiž také zmínil, že stěžovatel překročil rychlostní limit významným způsobem, přičemž za obdobné jednání byl již třikrát postižen; překročil-li tedy v posuzovaném případě nejvyšší povolenou rychlost, musel si být vědom možných následků s tím spojených.

[33] Pro úplnost lze dodat, že Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zastává neměnný názor, že pokud se pachatel dopustí přestupku, který spočívá v překročení nejvyšší dovolené rychlosti významným způsobem, lze za běžných okolností obvykle dovodit zavinění z *vědomé* nedbalosti, protože pachatel si na základě svých zkušeností a znalostí řidiče musel být vědom tohoto protiprávního jednání (srov. například rozsudky ze dne 22. 8. 2018, č. j. 2 As 67/2018-42, nebo ze dne 28. 2. 2018, č. j. 10 As 238/2017-54, ve kterém soud vyslovil, že pokud by si „*stěžovatel nebyl vědom v uvedené situaci překročení rychlosti, patrně by nesplňoval ani kritéria pro obdržení řidičského oprávnění*“).

[34] Nejvyšší správní soud dále připomíná, že konkrétní forma zavinění představuje jeden z aspektů společenské škodlivosti jednání a jako taková má – jak shora zmíněno – vliv na výměru sankce. V nyní projednávané věci ovšem městský úřad uložil stěžovateli pokutu ve výši 1 500 Kč, tedy na samé spodní hranici zákonného rozpětí podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu (od 1 500 Kč do 2 500 Kč). I kdyby tedy byla stěžovateli přičtena nejméně závažná forma zavinění – *nevědomá* nedbalost, nemohl by tento závěr na výroku o trestu ničeho změnit. Napadené rozhodnutí ve spojení

s rozhodnutím městského úřadu tedy i v tomto ohledu plně ob stojí, neboť ve výroku o vině je správně uvedeno zavinění z nedbalosti a jakékoliv úvahy o tom, zda stěžovatel spáchal přestupek z nedbalosti vědomé či nevědomé, by neměly na stanovení výše sankce žádný vliv. Jinými slovy řečeno, stěžovatel by nemohl ani v případě preciznějšího posouzení konkrétní formy nedbalosti dosáhnout příznivějšího rozhodnutí, než kterého se mu dostalo. Nebyl tedy nikterak zkrácen na svých právech (obdobně srov. také rozsudky zdejšího soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 348/2017-38, či ze dne 4. 1. 2018, č. j. 3 As 218/2016-38).

[35] V posledním okruhu námitek vyjádřil stěžovatel nesouhlas s názorem krajského soudu, že policisté, kteří prováděli měření, nebyli povinni použít modrého výstražného světla. Trvá na tom, že snímek z měření je nezákonně získaným důkazem, že i policisté jsou povinni dodržovat pravidla silničního provozu, a pokud by tomu tak nebylo, platily by zákony pouze pro „obyčejné občany“. V této části kasační stížnosti se ovšem stěžovatel omezuje se na prostý nesouhlas s názorem krajského soudu, aniž by s ním jakkoli věcně polemizoval. Nejvyšší správní soud přitom ve své konstantní judikatuře zastává názor, že stěžovatel je v kasační stížnosti povinen vylíčit, jakých konkrétních nesprávných úvah, hodnocení či závěrů se měl krajský soud dopustit, jakož i ozřejmit svůj právní náhled na to, v čem je tato nesprávnost spatřována (viz rozsudek ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016 - 40, srov. přiměřeně též rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS). Obsah kasační stížnosti tak v této části nesplňuje pro svoji nekonkrétnost výše uvedené požadavky; ani v tomto případě se proto věcně nejedná o kasační námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.

[36] Nejvyšší správní soud konečně nemohl věcně posoudit ani námitku, že se krajský soud nezabýval tím, zda policisté náleželi k útvaru, který byl stanoven ministrem vnitra a který (je-li to nezbytné pro plnění úkolů policie) nemusí dodržovat rychlostní limit (§ 18 odst. 9 *in fine* zákona o silničním provozu), a zda překračování nejvyšší dovolené rychlosti bylo v daném případě skutečně nezbytné pro plnění úkolů policie (měření rychlosti). Rámec přezkumu napadeného rozhodnutí byl totiž vymezen obsahem žaloby a s ním i míra podrobnosti, v níž se krajský soud mohl a měl žalobními body zabývat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2017, č. j. 3 As 193/2014 - 37). Stěžovatel přitom v žalobě pouze namítl, že si je vědom § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu, podle něhož vozidla s právem přednostní jízdy nemusí dodržovat mimo jiné rychlostní limit podle § 18 odst. 2, 3, 4 a 8 tohoto zákona, domnívá se však, že policisté byli v takovém případě povinni použít zvláštního výstražného světla modré barvy. Na tuto námitku obdržel dostatečnou odpověď v bodech 35 až 38 napadeného rozsudku (viz bod [27] výše). Stěžovatel, zastoupený právním profesionálem, si právní úpravy v § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu musel být jistě vědom, neboť toto ustanovení navazuje na výčet pravidel silničního provozu týkajících se rychlosti jízdy, která jsou řidiči obecně povinni dodržovat. Krom toho se jeho advokát dlouhodobě a systematicky věnuje zastupování řidičů, kteří byli za porušení (nejen) tohoto ustanovení sankcionováni. Námitku, že policisté možná nepatřili ke stanovenému útvaru a že překročení rychlostního limitu při měření nebylo nezbytné k plnění úkolu policie, tak stěžovatel zajisté mohl uplatnit již v žalobě. S ohledem na to, že předmětná kasační argumentace nemá svůj

pokračování

předobraz v konkrétní řádně a včas uplatněné žalobní námitce, vyhodnotil ji Nejvyšší správní soud jako námitku novou, a proto nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[37] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není (v rozsahu způsobilém meritorního projednání) důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[38] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že žalovaný byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Podle ustálené judikatury však takové zastoupení nelze v případě žalovaného, jakožto správního orgánu, u něhož lze předpokládat, že disponuje patřičným odborným personálním i materiálním zázemím, aby u soudu obhájil výsledky své činnosti prostřednictvím vlastních zaměstnanců, považovat za náklad účelně vynaložený (viz usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. 6 A 90/96 - 23, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2021, č. j. 5 As 78/2020 - 39). Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu